

El piano | Gemma Ventura Farré | Actualitzat el 11/10/2016 a les 00:41

## La nit que no vaig viure

*L'Auditori de Barcelona fa un concert d'homenatge als vint-i-cinc anys del rock català*



*Imatge de Sau durant el concert al Palau Sant Jordi. Foto: Enderrock*

14 de juny del 1991. Tenia set mesos i nou dies. Aquella nit era la gran nit. Sopa de Cabra, Sau, Els Pets, Sangtraït. Un senyor cartell, un lloc: el Palau Sant Jordi. I un moment en què la música en català feia vibrar tots els escenaris a les comarques del nord i del sud, als pobles d'aquí i d'allà.

Quantes vegades he pensat que ho hauria donat tot per ser-hi. Perquè no alçava més de cinc pams de terra que, encara que a fora fes un sol immens, cantava ben fort: "està plovent i no tinc paraigua". Seguit d'un "si ets llunàtic i estàs espantat, si vius als núvols i estàs deprimit", esperant que abans d'hora fes parada el tren de mitjanit. En aquells moments, que a la televisió aparegués el videoclip de *Tinc fam de tu* era tot un regal. Més tard, al primer petó, al segon i a l'adéu s'hi sumaria: *Si et quedes amb mi*. M'he anat fent gran al costat d'unes cançons que havien crescut abans que jo.

L'Auditori de Barcelona (<https://www.auditori.cat/>), amb la col·laboració de la revista Enderrock, ha obert les portes de bat a bat al passat. Per tornar a aquella nit, sí, però per fer-la més ampla: perquè hi càpiguen també tots els grups que hi eren, però que no hi van ser. Els encarregats d'obrir aquest pany, de fer aquest viatge, són els artistes que s'han criat amb el repertori que interpreten i versionen. És el relleu inevitable. El fil. L'homenatge.

És així com Roger Mas, amb una veu greu i profunda, és el boig de la ciutat. Arnau Tordera mira el sostre que fa de cel per demanar "envia'm un àngel que sigui com tu". Josep Montero, d'Oques Grasses, recupera la catximba d'Umpah Pah. Adrià Salas, de la Pegatina, treu a ballar els

Gossos. El *Si véns* dels Ja t'ho diré agafa la personalitat de Sanjosex. Vidal Soler i Marc Bala, de Copa Lotus, apunten cap al Vendrell, amb el *Miami Beach* dels Lax'n'busto i cap a Reus, amb *Junts*, dels Whisky'ns.

*El vol de l'home ocell* estén les ales amb la veu de Joan Colomo. Jaume Pla ens explica que "la mare mai va creure que només fóssim amics, ella ens protegia de la llengua dels veïns." Joan Dausà, dins núvols passatgers cada dia més distants, amb els dits entre tecles, ens demana: "podré tornar enrere quan sigui massa tard?" I cadascú amb el seu talent, amb la seva manera de dir, de ser i de fer recorda i reinventa. Fins que arriba el batec de la bateria que anuncia el *Boig per tu*. Tots junts, canten a la lluna, però també al record de Carles Sabater.

Avui fa vint-i-cinc anys d'aquella nit. Avui tinc vint-i-cinc anys. Per sort, aquestes cançons segueixen ben vives. Són tan vostres com meves.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=AKQBTitYWgE>

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=I54PDdNvsAM>